

РЕШЕНИЕ

№ 7019

гр. София, 20.11.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 36 състав,
в публично заседание на 25.09.2014 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Андонова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **2610** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 и сл. от АПК вр. с чл.214 ЗУТ.

Образувано е по жалба на [фирма] със седалище и адрес на управление [населено място] СРЕЩУ Заповед № Д-14-14 от 17.02.2010 г. на заместник началника на ДНСК, с която е наредено да бъде премахнат незаконен строеж „Метално складово хале тип „Холандски“ изпълнен в поземлен имот пл. №1231, кв.5, м. Н. „Х. Д.-М.“ по плана на [населено място], с административен адрес: [улица], [населено място].

Наведените в жалбата основания за незаконосъобразност на оспорения акт са за допуснати съществени процесуални нарушения, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Конкретните фактически твърдения в подкрепа на сочените основания за незаконосъобразност са вътрешно противоречиви. От една страна, се твърди, че констатацията на органа за изграждането на строежа без изискващите се строителни книжа не отговаряла на действителното положение, защото пред органа били представени всички документи, доказващи законността на постройката. От друга страна, че постройката била допустима към момента на изграждането ѝ, поради което за нея била приложима разпоредбата на §16 от ПР на ЗУТ. Сградата била изградена през 1989 г. от държавата в полза на бившия Хладилен завод „А. И.“ в изпълнение на „Програма 280“-за преустройство и разширение на СО „Климатична техника“. Завършеният обект бил отразен в А. №12390/85г., както и в издаденото разрешение за въвеждане в експлоатация, обр.4. За постройката имало издаден протокол обр.16, съгласно действащите към 1989г. нормативни изисквания. Твърди още, че към момента на издаването на обжалваната заповед имало висящо

гражданско дело за собственост върху процесната постройка. Административният орган нарушил принципа на разделение на властите, като се опитал под натиск от новия собственик на земята- [фирма] да задължи жалбоподателя да премахне сградите и по този начин да отпадне предметът на гражданското дело. С така изложените фактически твърдения и правни доводи се иска АС-София град да постанови решение, с което да отмени обжалваната заповед, като незаконосъобразна. Претендират се разноси.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв. Л., който моли да се отмени обжалваната заповед по съображения подробно изложени в депозираните по делото писмени бележки.

Ответникът-заместник-началникът на ДНСК се представлява от юрк. А., която оспорва жалбата по съображения подробно изложени в депозираните по делото писмени бележки.

Заинтересованата страна [фирма] се представлява от адвокати П., която оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ по съображения подробно изложени в депозираните по делото писмени бележки. Претендират се разноси, за които се представя списък.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

Административното производство е започнало със съставянето от служители на СРДНСК на Констативни актове /КА/ №С9-798-02 и №С9-798-05, и двата от 20.01.2010 г., които са за строеж, представляващ „Метално складово хале тип „Холандски“, попадащ в ПИ с пл.1231, кв.5, м.Н. „Х. Д.-М., с административен адрес: [населено място], [улица], [населено място]“, собственост на заинтересованата страна /ЗС/ [фирма]. Строежът представлява хале от метални дългообразни елементи, покрито с LT ламарина, изпълнено върху стоманобетонова площадка /ивични основи/ с размери в план 12/35 м с площ около 430 кв.м. (по становище на гл.арх. 497 кв.м.). Халето е разположено на около 7 метра от имотната граница с [улица] и на около 7-9 м от металното хале, описано в КА №С9-798-01/20.01.2010 г.

Посочено е още, че за строежа не са представени строителни книжа и документи, като съгласно становище на главния архитект на район „С.“, постройката е разрешена и построена при условията на чл. 120, ал. 1 от ППЗТСУ, сега чл. 54 от ЗУТ. Следвало е да бъдат премахнати при завършване строителството на площадката, като към днешната дата не е елемент на застрояването и нямат градоустройствен статут. Установено е още, че за ПИ № 1231 няма учредено право на строеж на [фирма] и халето е построено в периода 1983 г. до 1985 г. от [фирма]. Преписи от КА са връчени на дружеството-жалбоподател на 25.01.2010 г. и на заинтересованата страна на 22.01.2010 г.

В представеното по делото становище на арх.Б. – главен архитект на район „С.“ (л.123 от делото), което е взето предвид от административния орган при издаване на оспорваната заповед, е посочено, че в имот пл. № 1231 има два броя метални складове тип „холандски“, предназначени за съхранение на машини, както и има една едноетажна стопанска постройка. Тези три сгради според арх.Б. са били изградени и разрешени като временни постройки във връзка с организацията и строителството на

бившия хладилен завод „А. И.” /сега [фирма]/ по реда на чл.120, ал.1 от ППЗТСУ /отм/ и е следвало да бъдат премахнати след завършване на строителството на ХЗ. Понастоящем отново следва да бъдат премахнати във връзка с §21 от ЗР на ЗУТ и чл. 53а ЗУТ, тъй като не са включени в плана. Мотивите за това становище на архитекта на района да приеме сградите като временни, е обстоятелството, че сградите от ХЗ са застроявани на етапи и вече изградените 3бр. сгради не са били потвърдени като елемент на застрояването с плана.

Срещу КА на 01.02.2011г. жалбоподателят е подал две възражения, с приложени към тях писмени доказателства, заведени при ответника с вх.№№СО-87-01-703 и СО-87-01-706, с които е оспорило констатациите на проверяващите служители на СРДНСК. Изложените съображения са, че цялото строителство, включително и процесното хале, е било изпълнено законно по времето, когато [фирма] е било добросъвестен владеец и собственик на имот пл.№1231, който към този момент е бил част от имот №29/стар/, и поради това учредяването на право на строеж от трето лице /ЗС, в случая/ не е било необходимо. Строителството било иницирано с Решение №112 на Бюрото на МС от 14/06/1985г. по т.нар. Програма 280 за преустройство и разширение на тогавашното СО Климатична техника.

Като е възприел изцяло обективизираното в констативните актове, ответникът е издал обжалваната в настоящото производство заповед, с която е наредено премахване на незаконен строеж „Метално складово хале тип „Холандски” изпълнен в поземлен имот пл. №1231, кв.5, м. Н. „Х. Д.-М.” по плана на [населено място], с административен адрес: [улица], [населено място]. Административният орган, основавайки се на установяванията на извършилите проверката служители на Столична РДНСК, обективизирани в констативни актове, е квалифицирал строежа като незаконен по смисъла на чл. 225, ал. 2, т. 1 и 2 от ЗУТ като изграден без изискващите се строителни книжа и без да е предвиден с действащ ПУП и в нарушение на действащите по време на строителството (периода 1983-1985 г.) разпоредби – чл. 37, ал.1 и чл. 55 от З. (отм.), респ. на чл. 137, ал.3 и чл. 148, ал. 1 от ЗУТ.

По делото е изслушана и приета съдебно-техническа експертиза, изготвена от вещото лице Г. Г., оспорена от ответника и заинтересованата страна. От представеното заключение се установява, че халето, визирано в процесната заповед, се включва в характеристиките на понятието „строеж“, като не са налице строителни книжа, в това число одобрени инвестиционни проекти и разрешение за строеж. Според вещото лице строителството е финализирано към средата или втората половина на 1988 г. и е изградено в съответствие с действалите през 1988 година правила и нормативи. Отстоянията на строителните линии на процесния обект спрямо външните регулационни линии на преминаващите непосредствено съседство налични улични платна са над регламентираните минимални за жилищни зони и поради това постройката е била допустима по З., ППЗТСУ и Наредба №5 за правила и норми по териториално и селищно устройство. Предвиденото разширение на пътното платно в зоната на кръстовището между улиците „Каменоделска“ и „Сапунджийска“ обаче го е засягало както към 1988 г., така и към датата на издаване на процесната заповед.

От заключението на приетата повторна съдебно-техническа експертиза на вещото лице М. Б. се потвърждават констатациите на предходната експертиза, че процесният обект представлява сглобяемо метално сводесто хале „холандски тип“, изградено от дългообразни ламаринени елементи върху монолитна стоманено-бетонна основа с иззидана във вътрешността му тухлена разделителна стена и е налице строеж по

смисъла на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ, извършен през 1988 г. Обектът е нанесен в кадастъра с актуализация на кадастрален план от 1995 г. Складът е трайно прикрепен към земята със стоманобетонна основа със застроена площ към 490 кв.м. Освен него в имота са построени още един такъв склад, но с площ към 610 кв., аналогичен конструктивно и планировъчно на първия, и малка паянтова постройка. Според наличната документация те са построени от СО "Климатична техника", с инвеститор ХЗ "А. И.". Това заключение е оспорено от жалбоподателя в частта му, с която е прието, че процесния склад е трайно прикрепен към земята и в частта му която съдържа правни изводи относно незаконността на строежа. Настоящият съдебен състав не кредитира заключението на вещото лице, в частта му, в която се съдържат правни изводи.

Според заключението не може да се установи конкретно за този обект да е одобряван проект и да е издавано разрешение за строеж. Наличието на типова проектна документация, по която вероятно е изпълняван обектът не отменя това изискване, тъй като ситуирането и захранването на обекта, генпланът му, монолитният нулев цикъл и вертикалното планиране, няма как да се типизират и следва да бъдат одобрени по надлежния ред и на база всичко това да се издаде разрешение за строеж от компетентен орган.

Вещото лице посочва, че за терена към датата на извършване на строежа липсва застроителен план. Има кадастрален план и регулационен план, одобрен зап. РД-50-09-308 от 03.10.1985 г., но такива планове не указват възможното застрояване.

По отношение на отстоянията си до регулационните линии обектът не нарушава законовите и подзаконови разпоредби и норми, действали по време на извършването му и по ЗУТ, но предвиденото разширение на платното в зоната на кръстовището между [улица]и [улица]го е засягало. По тази причина, според вещото лице, дори при стриктно спазени процедури, друго освен временно строителство не може да се разреши, а с ПУП се допускат само обекти с постоянен статут.

От заключението на допълнителната съдебно-техническа експертиза на вещото лице Б., която не е оспорена от страните и настоящия съдебен състав кредитира като обективно и компетентно изготвена, се установява, че обектът, предмет на оспорваната заповед - сглобяемо метално сводесто складово хале, т.н. "Холандски тип" със застроена площ под 500 кв. м, според характеристиките, значимостта, сложността и рисковете при експлоатация, като складова сграда с капацитет до 50 работни места и съоръженията към нея, към момента на издаване на обжалваната заповед - 17.02.2010 г., е строеж от пета категория според определеното в разпоредбите на чл.10, ал. 2 от Наредба №1 за Номенклатурата на видовете строежи и чл. 137, ал. 1, т. 5, буква „б" от ЗУТ.

Поради представяне на нови писмени доказателства-заповед № РД- 17-118/28.06.1991 г. на министъра на индустрията и търговията и услугите, ликвидационен протокол от 18.10.1991 г., писмо изх- № 017/02.03.2011 г. до директора на Институт по хладилна и климатична техника, писмо № 58/05.07.2012 г. до изпълнителния директор на дружеството - вискател, приемо - предавателен протокол от 06.07.2012 г. и разрешение за строеж № 188/27.05.1987 г. е допусната и приета нова единична съдебно-техническа експертиза на вещото лице Р. Ч., оспорена от жалбоподателя.

Според заключението складът за съхранение на машини, съгласно Протокол образец 16/30.06.1988г. (л.л. 417, 418, 419 от д.) се намира в терен, отреден за ХЗ"А. И.", съгласно Програма 280. Програма 280 не е приложена към делото, както и одобрен Г.

- косвено се разбира, че същата е резултат от Решение №112 на Бюрото на Министерски съвет от 14.06.1985г. за ускорено развитие на производството на херметични фреонови компресори и агрегати и че по Програма 280 са извършвани строежи в двете софийски площадки: Площадка А - източно от [улица]и Площадка Б — западно от [улица]и в обхвата, по ПУП от 1985г.

Към датата 1988 -1989г. на построяване на обекта, съгласно каталог „Типови проекти на сгради със сводова конструкция СК 79-9.80 и СК 79-12.30" е отсъствала дефиницията, дадена в ЗУТ - каталозите по това време са комплектован инвестиционен проект, който с конкретна за площадката геодезическа част на проекта и съгласно виза са служили за одобряване и издаване на разрешение за строеж, съгласно З. (отм.), ППЗТСУ (отм.) и Правилник за прилагане на Указ №56 за стопанската дейност.

От заключението се установява, че със Заповед № РД-09-136/10.03.1995 г. е попълнен кадастралния план за ПИ 29 (л. 209) и процесното хале тип „Х." попада в ПИ 29.

Според вещото лице, представените по делото строителни книжа не посочват еднозначно за кой обект се отнасят – от данните в така посочените книжа това могат да бъдат двете метални халета от Площадка Б в ПИ 29. В Анализ на правното състояние на Мраз АД (л. 177) е посочена като дата на въвеждане в експлоатация на халетата м. 12.1988 г., а не датата на Протокол образец 16 от 30.08.1988 г. Приложените строителни книжа не идентифицират процесното хале, и според вещото лице не може да се направи еднозначен извод за кой обект се отнасят. От поясненията на вещото лице в открито съдебно заседание се установява, че има огромна разлика между функционалното предназначение склад за строителни материали и склада за машини и съоръжения, като последните биха били елемент на отсъстващата програма 280.

От изслушаното и прието заключение на вещото лице Ч. по изготвената допълнителна съдебно-техническа експертиза се констатира, че със Заповед № РД-18-53/23.11.2011г. на Изпълнителен директор на АГКК са одобрени кадастралната карта и кадастралните регистри в обхвата на територията, където се намира процесното хале, въз основа на които е издадена скица на поземлен имот с №35127/31.05.2012 г. и с идентификатор 68134.511.81 и са посочени съседите на същия. Актуалният статут на имота с посочения по-горе идентификатор, съгласно цитираната скица, е с адрес [населено място], район С., м. Н. „Х. Д.- М.", [улица] /този извод е оспорен от жалбоподателя/, с трайно предназначение на територията-урбанизирана, с начин на трайно ползване - за друг вид производствен складов обект и с отразен номер по предходен план 1231 от кв.5 на посочената местност. Според вещото лице одобрената със заповед №РД-18-53/23.11.2011 г. на изпълнителния директор на АГКК кадастрална карта за поземлен имот с идентификатор 68134.511.81 и ПИ с пл. №1231 по кадастрален план, одобрен със заповед №РД-09-170/05.09.2007г., са идентични, съгласно нормите по ЗКИР. Съседни на цитирания имот (границы) са посочените в скицата от АГКК ПИ с идентификатори: ид. 68134.509.5066 ([улица]), ПИ с ид. 68134.511.80 (комбинат по хладилна техника, сгради промишлени - спомагателни и обслужващи по данни от инф. система на Г. - С.), ПИ с ид. 68134.511.79 (ПИ 29 по данни от инф. система на Г. - С.). В нот.акт.№66, т.1, рег.1837, д.63/2009г. (за признаване право на собственост върху Н. И. на „МРАЗ" АД), ПИ с пл.сн.№1231 (по кадастрална карта с ид. 68134.511.81) е пряк съсед на имот с ид. 68134.511.79 (по стар план пл.№29, а по план, одобр. със зап.№РД-50-09-308/03.10.1985г. на гл. архитект на С. - с пл.№16). В

заклучението е констатирано, че процесното метално хале (тип „Холандски“) не е посочено в скица от кадастрална карта, издадена за ПИ с идентификатор 68134.511.81.

По делото е изслушано и прието заключение на повторна тройна съдебно-техническа експертиза, изготвена от вещите лица М. Б., Б. В. и А. А., което съдържа аналогични изводи със заключението на вещото лице Ч..

Съгласно тройната експертиза със Заповед №РД-50-09-308/03.10.1985г. на главния архитект на С. е одобрен частичен регулационен план на терените на КХТ „А. И.“ и прилежащите улици в м. Н. „Х. Д. - М.“. Процесният склад е попълнен в кадастралната основа на поземлен имот с пл.№1231 (стар 29) от кв.5, м. „Н. „Х. Д. - М.“. Имот пл.№1231 попада в по-голямата си част в УПИ I -„за комбинат по хладилна техника“ и частично в уличната регулация, предвидена за разширение на [улица]. Съгласно писмо №36-00-77/12.11.1984г. на Столичен народен съвет /л.643/ на КХТ „А. И.“ е предоставен терена, заключен между улиците „Каменоделска“, „Индустриална“, „Заводска“ и I 3. магистрала. В терена, заключен между посочените улици, се намира процесният склад.

Няма данни кой терен е отреден за програма 280. От Разрешение за строеж № 188 от 27.05.1987, Акт за приемане на конструкцията от 11.01.1988 г., Акт за приемане на конструкцията от 08.02.1988 г., Акт за приемане на конструкцията от 24.02.1988 г., Протокол №178/03.06.1988 г. за извършени измервания на заземления на обект : Хз „А. И.“ на финландски склад №1 и №2, Разрешение за въвеждане в действие №124/10.06.1988 г., Констативен акт №1 за предаване и приемане на завършен обект от 15.05.1988 г. за подобект: Складове за съхранение на машини и съоръжения и Протокол на приемателна комисия от 30.06.1988г. за обект ХЗ „А. И.“-Програма 280, подобект- „Складове за съхранение на машини и съоръжения към V етап се установява, че два броя складове за съхранение на машини са изпълнени по Програма 280, същите са изпълнени от сводова конструкция, каквато е конструкцията на процесния обект, но поради несъответствие на полезната площ, описана в Протокола на приемателната комисия , а именно - 2бр. х 540кв.м., и липса на описание за местоположението на обектите, СТЕ не може да констатира идентичност на процесния строеж и обекта- предмет на гореизброените строителни книжа и не може да отговори за кой обект се отнасят. В съдебно заседание вещото лице А. подчертава, че в разрешението за строеж липсва описание, поради което не може да се направи извод за кой обект се отнася. Заключението е оспорено от жалбоподателя относно този извод.

Според вещите лица съгласно приложените по делото скици за имот пл.№1231 (преди това имот пл.№29) процесния строеж е нанесен в кадастралната основа, а при направената справка в системата на И. се констатира, че обектът не е отразен в Кадастралната карта. Не може да се даде становище дали е налице идентичност между описаното в каталог „Типови проекти на сгради със сводова конструкция СК79-9.80 и СК79-12.30 съоръжение и процесния склад. Въпреки усилия на съда в тази насока, тези типови проекти не бяха открити и съответно приобщени към доказателствения материал по делото.

От приетото заключение на допълнителната тройна съдебно-техническа

експертиза се установява, че със Заповед №РД-50-09-308/03.10.1985 г. на главния архитект на С. е одобрен частичен регулационен план на терените на КХТ „А. И.“ и прилежащите улици в м. „Н. „Х. Д. - М.“, като целия кв.5 в м. Н. „Х. Д. - М.“ е отреден за „комбинат по хладилна техника“. Процесния склад, съгласно действащата одобрена кадастрална основа на кв.5, попада в имот с пл.№ 1231. Имот пл.№1231 (стар пл.№29, и още по-стар №16) от кв.5 м. „Н. „Х. Д. - М.“ попада в по-голямата си част в УПИ I-„за комбинат по хладилна техника“ и частично в уличната регулация, предвидена за разширение на [улица]. Съгласно РП петното на склада попада в терен, отреден „За комбинат по хладилна техника“ в кв.5 и частично в терен, предвиден за разширение на [улица]. Със Заповед № РД-50-09-208/04.07.1985 г. е одобрен ЧРП, но той не се отнася за м. Н. „Х.Д. -М.“, а за кв.375, м.Буката. Със Заповед №РД-50-09-232/04.07.1990 г. на гл.архитект на [населено място] е одобрен регулационен и кадастрален план на местност Н. „Х. Д.- М.“, но за територия, която е източно от [улица]. Този РП засяга кв.5 само по отношение промяна на уличнорегулационните линии на кв.5 към [улица]спрямо РП от 1985 г.

От заключението се установява, че към 1984 г. поземленият имот, в който попада процесния склад, е с пл.№16 от кв.5. След одобряване на поправка на кадастралната основа на кв.5 със Заповед № РД-09-136/10.03.1995 г. имотът е с пл.№29, а след одобряване на поправка на кадастралната основа на кв.5 със Заповед № РД-09-170/05.09.2007 г. е с пл.№1231. Процесната сграда е попълнена в кадастралната основа на действащия регулационен план през 1995 г., а към датата на издаване на Заповед №РД-14-14/17.02.2010 г. складът е бил попълнен /отразен/ в одобрения кадастралния план на кв.5. Заключението на повторната тройна СТЕ е оспорено от жалбоподателя в частта, в която е пренесена от оспорваната заповед площта на процесния обект и в тази връзка е направен извод за несъответствие на площите и неотносимост на строителните книжа.

По делото е представено влязло в сила на 20.04.2006 г. решение на Върховният касационен съд по гр.дело №1890/2005 г., с което е оставено в сила решение от 19.04.2005г., постановено по гр.д. №1095/2004г. по описа на Софийски апелативен съд. Прието е за установено по иск с правно основание чл.108 ЗС, че наследниците по закон на Т. С. К. са собственици на основание чл. 2, ал. 1 ЗВСОНИ на недвижим имот, находящ се на [улица], представляващ имот пл. №7 в кв. 7 по кад.план от 1956 г. с площ от 3940 кв. м. и ответникът [фирма] е осъден да им предаде владението. По делото няма спор от фактическа страна, че ревандикирания със съдебното решение имот представлява ПИ с пл.№1231, кв.5, м.Н. „Х. Д.“-М. по действащия план на [населено място]. С договор за покупко-продажба, оформен с нот.акт №42, дело №40/2008г., собствеността върху ПИ с пл.№1231 е придобита от [фирма]. Страните не спорят и за това, че [фирма] е правоприемник на Хладилен завод „А. И.“, като впоследствие през 1996 г. [фирма] е преобразувано чрез приватизация в [фирма].

Представено е решение от 22.04.2013 г. по гр. дело №1510/2010 г. на СГС, ВГО и от определение №5/06.01.2014 г. по гр. дело №5997/2013 г. на ВКС, II-ро ГО. С посоченото решение на СГС, влязло в сила на 06.01.2013 г., е прекратено производството по иск с правно основание чл. 97 ГПК (отм.),

предявен от [фирма] за установяване, че дружеството е собственик на база за строителни материали, построена през 1989 г., панелна конструкция, със застроена площ от 135 кв.м, представляваща стопанска сграда (база за строителни материали), със застроена площ от 175 кв.м; *два броя метални складове с метални конструкции, построени през 1989 г., всеки с площ от 400 кв.м, представляващи понастоящем метално хале тип „Холандски“ (склад за съхранение), със застроена площ от 450 кв.м, и метално хале тип „Холандски“, със застроена площ от 420 кв.м., с административен адрес [населено място], [улица], като недопустимо.*

Посочено е, че с влязлото в сила решение от 19.04.2005г., постановено по гр.д. №1095/2004г. по описа на САС е било прието, че въпросните постройки не са трайно прикрепени и не съставляват пречка за настъпване на реституционния ефект на ЗВСОНИ и е недопустимо е този въпрос да се пререшава в отделно производство за собствеността на самите постройки.

При така приетото за установено от фактическа страна, от правна страна, съдът намира следното:

Жалбата е допустима.

Подадена е срещу акт, който подлежи на оспорване по съдебен ред, от лице, което е адресат на акта в качеството на възложител на строежа и в законоустановения за това преклузивен 14-дневен срок. Противно на възраженията на ответника и заинтересованата страна, неотнормено към преценката за допустимостта на производството е и позоваването на влязло в сила решение на гражданския съд, неблагоприятно за оспорващия, по спор за собственост върху постройките, намиращи се в ПИ № 1231. Зачитането на силата на пресъдено нещо по въпроса относно собствеността, макар и да е дължимо от административния съд, не се отразява на процесуалната легитимация – жалбоподателят я черпи от качеството си на адресат на заповедта, твърдящ извършител на строежа, който, по аргумент и от § 3, ал. 1 от ДР на Наредба № 13 от 23.07.2001 г. за принудителното изпълнение на заповеди за премахване на незаконни строежи или части от тях от органите на Дирекцията за национален строителен контрол, може да е лице, различно от собственика.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният акт- Заповед №РД-14-14/17.02.2010г. на заместник-началника на ДНСК е издадена от компетентен орган. Компетентността на органа произтича от разпоредбата на чл.225, ал.1 от ЗУТ (в приложимата редакция преди изм. с ДВ бр. 82/2012 г.) и Заповед №РД-13-114/10.02.2009г. на началника на ДНСК (л.31), с която са делегирани правомощия по издаването на заповеди за премахване на незаконни строежи или части от тях по чл. 225, ал.1 от ЗУТ на Г. Д. в качеството му на заместник-началник на ДНСК. Спазени са установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт-чл.59,ал.2 и ал.3 от АПК, доколкото в ЗУТ няма други специални изисквания, както и съществените изисквания на административно-производствените правила: Заповедта е издадена въз основа на КА, в съответствие с изискванията на чл.225, ал.3 от ЗУТ, преписи от които са връчени на оспорващия преди повече от 7 дни от датата ѝ на издаване. С това е обезпечено правото му на възражение, а депозираното

такова, като краен резултат, макар и при липса на конкретни съображения, правилно е намерено за неоснователно. Актът е мотивиран като са посочени фактическите и правни основания за издаването му.

По същество издадената заповед е материално законосъобразна.

Съгласно § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ (в приложимата редакция към датата на издаване на оспорвания административен акт), "строежи" са надземни, полуподземни, подземни и подводни сгради, постройки, пристройки, надстройки, укрепителни, възстановителни работи, консервация, реставрация и адаптация на недвижими културни ценности, огради, мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура, благоустройствени и спортни съоръжения, както и техните основни ремонти, реконструкции и преустройства със и без промяна на предназначението. От заключението на вещото лице Г. се установява, че процесната постройка представлява издължено хале, тип „Х.“ склад, с дългообразно покритие от профилна ламарина, закотвена с метални болтове върху ивични стоманобетонни основи и подова плоскост от армирана бетонна настилка на терен. Констатациите на вещото лице Г. се потвърждават и от заключението на вещото лице Б. и в тази връзка възраженията на жалбоподателя, че процесния склад не е трайно прикрепен към терена не се подкрепят от събраните по делото доказателства. Процесното хале е строеж по смисъла на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ - свързано е трайно с терена чрез стоманобетонни основи и подова плоскост от армирана бетонна настилка, като по този начин трайно е променена субстанцията и начина на ползване на земята (Решение № 7370 от 30.05.2013 г. на ВАС по адм. д. № 4087/2013 г., II о.). В тази връзка следва да бъде отбелязано, че мотивите на съдебните актове, постановени по спор за собственост, не обвързват административния съд нито по отношение на вида на обекта, нито относно неговата законност. Тези въпроси са главен предмет на разглеждане в нарочно съдебно-административно производство (чл. 215 от ЗУТ), заключителният акт от което формира и сила на пресъдено нещо.

В съответствие с чл. 225, ал.2, т. 1 и т. 2 от ЗУТ, строеж или част от него е незаконен, когато се извършва: в несъответствие с предвижданията на действащия подробен устройствен план и без одобрени инвестиционни проекти и/или без разрешение за строеж.

Настоящият съдебен състав намира, че за процесния строеж липсват строителни книжа. От изслушаните по делото СТЕ-зи се установява по безспорен начин, че вещите лица не могат да установят за кой обект се отнасят представените по делото строителни книжа, тъй като една страна липсва описание на местоположението на обектите по представените книжа, а от друга – е налице несъответствие в площта им. В тази връзка наведените възражения от жалбоподателя, че вещите лица по повторната тройна СТЕ не са измерили площта на процесното хале, а само механично са пренесли същата от оспорваната заповед са неоснователни. На въпроси на жалбоподателя в съдебно заседание от 29.05.2014 г. вещото лице А. изрично е отбелязала, че относно площта на обекта вещите лица са използвали наличните по делото доказателства и СТЕ. Видно от приетата по делото и неоспорена от жалбоподателя СТЕ изготвена от в.л. Г., последната е извършила оглед на място и е установила, че застроената площ на халето е

486 кв.м. Констатациите на вещото лице се потвърждават и от приетата по делото СТЕ на в.л. Б. (неоспорено в тази му част), като разминаването в установените между двете заключения площи (486 кв.м. и 490 кв.м.) е незначително. В обжалваната заповед е посочено, че площта на халето е с площ *около* 430 кв.м., като от описанието на същото в обжалвания административен акт може да се установи конкретно за кое хале става въпрос и допуснатата неточност не се отразява на законосъобразността на обжалваната заповед. В тази връзка съдът за изводите си се опира и на писмо изх. № 81949/1987 г. на л. 90 от делото, в което изрично е посочено, че *трите склада не са част от „Програма 280“*, а е разрешено да се монтират до изграждането на складовата база по програмата. С оглед изложеното-доколкото представените доказателства обхващат само сгради от „Програма 280“ –съдът приема за безспорно, че представените строителни книжа не касаят процесното хале. В тази връзка следва да бъде отбелязано, че в тежест на жалбоподателя, а не на административния орган е да установи, че представените документи се отнасят за процесния обект, каквито доказателства не бяха събрани в настоящото производство.

На следващо място от приетите по делото СТЕ се установява, че за терена към датата на извършване на строежа (1988 г.) няма застроителен план. Със заповед № РД-50-09-308/03.10.1985 г. на главния архитект на С. е одобрен частичен регулационен план на терените на КХТ „А. И.“ и прилежащите улици в м. „Н. Х. Д. – М.“, който не предвижда застрояване. Имот пл. № 1231 попада в по – голямата си част в УПИ I „за комбинат по хладилна техника“ и частично в уличната регулация предвидена за разширение на [улица]. Ето защото вещото лице Б. изрично е отбелязало, че друго освен временно строителство не може да се разреши, а с ПУП се допускат само обекти с постоянен статут. Съдът изцяло възприема този извод, вкл. допълва, че дори, ако халето е изградено като временен обект по реда на чл.120, ал.4 ППРЗТСУ /отм./-отново следва да има строително разрешение /в което да се отрази, че строежът е по чл.120 ППЗТСУ/отм.//. Строежът не е предвиден нито в градоустройствения план по време на извършването му, нито в настоящия, което означава, че е недопустим по тях (в този смисъл решение № 13091/22.10.2012 г. по адм.д. № 13414/2011 г. на ВАС, II отд.).

От представените по делото доказателства, включително приетите по делото СТЕ се установява, че процесния строеж е изграден през 1988 г. Дали един незаконен строеж е търпим или не по смисъла на §16 от ПЗР на ЗУТ – е факт, който се установява от съда, доколкото този факт не може да бъде безспорно доказан от представеното удостоверение за търпимост. От една страна, представеното по делото удостоверение за търпимост е издадено от кмета на район С., СО, докато съгласно § 16, ал. 1 от ПР на ЗУТ, такива удостоверения се издават от органите, които са овластени да одобряват съответните инвестиционни проекти, а не от кметове. Удостоверението за търпимост се издава за да послужи при прехвърлянето на обекта и не може да се ползва с необорима доказателствена сила в съдебното производство, където това обстоятелство дали е търпим или не подлежи на доказване на общо основание. С оглед установената по делото година на построяване на процесното хале, е неоснователна защитната теза на жалбоподателя, че

строежът е търпим по смисъла на §16, ал.1 от ПРЗУТ, съгласно който строежи, изградени до 7 април 1987 г., за които няма строителни книжа, но са били допустими по действащите подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите, действали по време на извършването им или съгласно този закон, са търпими строежи и не подлежат на премахване и забрана за ползване”.

В настоящия случай е приложима хипотезата на § 16, ал. 2 от ПР на ЗУТ, в съответствие с която незаконни строежи, започнати в периода 8 април 1987 г. - 30 юни 1998 г., но неузаконени до влизането в сила на този закон, не се премахват, ако са били допустими по действащите подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите, действали по време на извършването им или съгласно този закон, и ако са декларирани от собствениците им пред одобряващите органи до 31 декември 1998 г. В тази връзка са дадени изрични указания на жалбоподателя да представи по делото доказателства, че процесното хале е декларирано пред одобряващите органи в законоустановения срок. Представената по делото декларация (л. 359-370) не представлява деклариране пред одобряващите органи по смисъла на горепосочената разпоредба от ЗУТ. С оглед изложеното в настоящото производство се установява по категоричен начин, че процесното хале не представлява търпим строеж по смисъла на § 16, ал.2 от ПР на ЗУТ.

С оглед на изложеното и поради липсата на основания за незаконосъобразност на оспорената заповед, жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода на спора, на основание чл. 143, ал.3 от АПК на заинтересованата страна следва да бъдат присъдени сторените по делото разноси в размер на 1000 лева, от които 400 лева платено възнаграждение за вещи лица (внесени депозити както следва: 150 лева – л. 351 от делото; 50 лева – л. 399 и 200 лева – л. 680) и 600 лева платено адвокатско възнаграждение за един адвокат по Договори за правна защита и съдействие от 07.04.2010 г. и 01.06.2010 г. На заинтересованата страна в настоящото производство не се дължи сумата от 25 лв. внесена като държавна такса по подадената частна жалба. Това е така, защото тези разноси са направени във връзка с касационното обжалване, за което е било образувано адм. дело № 14434/2012 г. по описа на ВАС, II отд. и страната е имала процесуална възможност да поиска от касационната инстанция да ѝ присъди разноските за разглеждане на делото пред нея.

По изложените съображения и на основание чл.172 ал.2 от АПК Административен съд София-град, II отделение, 36-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] със седалище и адрес на управление в [населено място] срещу заповед №РД-14-14 от 17.02.2010г. на заместник-началника на ДНСК.

ОСЪЖДА [фирма] със седалище и адрес на управление [населено място] да заплати на [фирма], със седалище и адрес на управление [населено място] сумата от 1000 (хиляда) лева, представляваща разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България с касационна жалба, подадена чрез Административен съд София-град в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: